CATERINA MOREY i SUAU
Llicenciada en Ciències de l'Educació. ICE-UIB

Maria Cinta Tarré i Font, de la vida activa a activar la vida

No solament alumnes i professors conformen la comunitat educativa. Tot un col·lectiu de personal d'administració i serveis —PAS— fan possible que tot el saber que alumnes i professors assoleixen i acumulen es reflecteixi en títols, certificats d'hores..., en paper escrit. És una feina callada, que mai no aconsegueix el reconeixement públic ni la cerimònia del càrrec acadèmic, però és imprescindible perquè la institució rutlli com cal.

Maria Cinta Tarré és la cap dels Serveis Administratius de l'edifici Sa Riera, seu de l'ICE de la nostra universitat. El mes que ve, després de tota una vida de treball, es jubila, ens abandona per gaudir d'un merescut descans.

P. Procediu de Barcelona. Ens podeu explicar quan vàreu arribar i quina UIB vàreu trobar?, perquè ja treballàveu en una universitat, no és cert?

R. Efectivament. Ara fa vint anys —l'any 1976— vaig venir a treballar aquí, després d'haver demanat el trasllat des de la Universitat Autònoma de Barcelona, on jo treballava. En aquells temps, tant la Universitat Autònoma com la Central eren les responsables dels departaments que hi havia a Palma. Varen ser temps molt interessants, ja que començava una lluita per independitzar-se i fer una Universitat de les Illes Balears; el professor doctor Antoni Roig Muntaner va ser el capdavanter d'aquesta lluita.

P. Heu conegut la Universitat amb els tres rectors que l'han dirigida i heu viscut els temps dels tres directors de l'ICE. Sentiu nostàlgia d'alguna època passada?

R. No sóc una persona nostàlgica. Sóc d'aquells que pensem que l'ahir ja no existeix i que el demà està per venir. Així que li puc dir el que sento ara, avui. Però no sento nostàlgia. En realitat no m'agrada ni tan sols mirar fotografies de temps passats. Així també m'estalvio d'agafar enrabiades. Cada rector ha fet les coses el millor que ha sabut, supòs. Unes vegades encertades, d'altres no i, d'altres, ho dirà el futur. Però he d'aclarir que no hi hagut tres rectors, sinó quatre. El doctor Ribera Blanca-fort va estar en aquesta universitat molt poc temps. Ell em va treure d'una situació molt dolenta, en uns moments molt crítics per a mi. Desgraciadament no li puc dir personalment. És mort. Però sempre el recordo i el recordaré amb agraïment i estimació.

També he fet feina amb els tres directors que ha tingut l'ICE fins ara. I he de dir, en honor a la veritat, que tant el doctor Colom com el doctor Sureda han tingut una actitud de respecte envers la feina administrativa que desenvolupen els PAS. Quant al doctor Janer Manila, que és qui actualment ocupa el càrrec, el seu tracte envers el personal és tan exquisit que fer-hi feina ho considerem un privilegi. Cadascun d'ells l'ha dirigit segons la seva manera de veure les coses i el seu tarannà.

P. Des del vostre lloc com a responsable administrativa de l'Institut de Ciències de l'Educació, com veieu el funcionament de la UIB actualment?

R. Com sempre que hi ha canvis, estem una mica desorientats. Parlo de les persones que, com jo, no tenim càrrecs que impliquin un coneixement cert de les intencions del nou equip de govern pel que fa a l'organització de la UIB. Però no crec que hi hagi canvis molt dràstics, perquè penso que, en molts d'aspectes, funcionem molt bé, tot i que ja sabeu que tot és millorable..., i susceptible d'empitjorar, és clar!

P. Quins pensau que han de ser el paper del gerent i del rector?

R. El rector és l'autoritat màxima dins la Universitat. Ell és qui ha de donar les directrius, i els seus col·laboradors les han de seguir. I és natural que sigui així perquè, d'altra manera, això acabaria convertit en regnes de taifes. Ja sabem que quan hi ha eleccions, siguin de la mena que siguin, es creen una sèrie de compromisos. Però després de les eleccions, qui mana, mana. I aquell a qui no li agradi, que plegui. Per això són càrrecs polítics.

El càrrec de gerent és una plaça tècnica. Com més bo sigui el tècnic, millor per a la Universitat. Aquí hem tingut la sort de tenir, fins fa un any, i al meu modest parer,

un dels millors tècnics: el senyor Piña. Ara ocupa el càrrec un altre tècnic que, n'estic segura, posarà tot el seu interès perquè la UIB sigui exemplar en el seu desenvolupament administratiu. Pel que fa al paper exacte del gerent, doncs mireu, depèn de la confiança que li faci el rector. Tindrà més atribucions com més li'n doni la persona que ho pot fer. En aquest cas, el rector.

P. Per quin plantejament d'universitat us decantaríeu?

R. Això que ara us diré no és gaire popular, però és el que penso. En primer lloc, hauria d'haver-hi un sistema de beques que ajudassin veritablement els universitaris amb recursos escassos i que, pel seu expedient, en fossin mereixedors. Hauria d'haver-hi una borsa de treballs adients que permetessin, si no per complet, sí en gran mesura, pagar-se els estudis. I, per acabar, no carregar les espatlles dels qui majoritàriament no poden enviar els seus fills a la Universitat i, en canvi, amb els seus imposts, paguen els estudis dels fills dels qui, en general, tenen més poder adquisitiu que ells.

I d'altra banda, també m'agradaria que no hi hagués tanta separació entre ciències i humanitats. Hi ha pics que sembla que siguin irreconciliables. Contràriament, penso que haurien de ser complementàries, perquè per a mi és tant trist sentir un científic parlar amb menyspreu de la cultura, com un humanista esverar-se per tot el que són avenços científics i lluitar-hi en contra, amb l'excusa que repercuteixen contra la civilització. Per això m'agradaria, de bon de veres, que fos universal, integradora, culta, amb bons investigadors i que servís per formar homes i dones i no tant sols per repartir títols.

P. Quin futur creieu que espera a la UIB?

R. El futur serà aquell per al qual, les persones que l'estimin, lluitin. Depèn de tots nosaltres.

Aquesta és Maria Cinta Tarré, una dona amb les idees ben clares, que tota la vida s'ha caracteritzat per lluitar amb força per allò que ella considera important.

Davant ella s'obre ara una etapa diferent, que en principi hom podria suposar plàcida i tranquil·la, un descans després del tràfec del treball i de la rutina diaris. Però Maria Cinta és tot menys plàcida, rutinària i tranquil·la. És una àvia que conta contes de naus espacials; amb les inquietuds, les il·lusions i la força d'un jove de qualsevol ONG, creu en els ideals d'un món més just, més equitatiu. I no solament hi creu, sinó que es posa mans a l'obra, hi treballa i desplega una energia que no s'adiu gens amb el concepte tradicional de jubilació.

I és que és això, Maria Cinta es jubila, no es retira. Segur que al cap ja li bullen mil i un projectes i que els dies no tendran prou hores per encabir tota la seva activitat. Bona sort i gràcies, Maria Cinta!

